

F. t. l. vedr. social bistand m.m.

I *stk. 3*, der er ny, præciseres, at en undersøgelse ikke må være mere omfattende end formålet tilsiger, og at den skal gennemføres så skånsomt, som forholdene tillader det. Undersøgelser kan være belastende både for familien og barnet eller den unge, og mens undersøgelsen pågår, må det derfor løbende vurderes, hvor vidtgående undersøgelsen bør være.

Til § 32 d.

Ved bestemmelsen, der er ny, skabes der hjemmel til at gennemføre en undersøgelse af barnet eller den unge i tilfælde, hvor forældrene og den unge, der er fyldt 15 år, modsætter sig en sådan. Det er en betingelse, at undersøgelsen må anses for nødvendig for at afgøre, om der er åbenbar risiko for alvorlig skade på barnets eller den unges sundhed eller udvikling. Der skabes herved en handlemulighed for de sociale myndigheder i de situationer, hvor der endnu ikke er grundlag for at fastslå, at en anbringelse er nødvendig, men hvor det findes absolut nødvendigt at få afklaret dette. Beslutningskompetencen tillægges børne- og ungeudvalget.

Efter de gældende regler vil en undersøgelse, som forældrene modsætter sig, kun kunne gennemføres, hvis betingelserne for anbringelse i bistandslovens afsnit VIII (kapitel 18) er opfyldt. Ifølge udvalget (betænkningen, side 135) forekommer det ikke rimeligt, at en beslutning om en tvangsmæssig undersøgelse må træffes efter reglerne i bistandslovens afsnit VIII, som en anbringelse uden for hjemmet, når undersøgelsen (måske) netop sigter på at afklare, om betingelserne for en anbringelse er til stede.

I tilfælde, hvor indehaveren af forældremyndigheden modsætter sig, at barnet eller den unge undersøges, og hvor forholdene tegner sig så alvorligt, at det må anses for nødvendigt for at afgøre, om der er åbenbar risiko for alvorlig skade på barnets eller den unges sundhed eller udvikling, bør der ifølge udvalget være en udtrykkelig hjemmel til at kunne gennemføre en undersøgelse ved at indlægge barnet eller den unge på sygehus eller ved at anbringe barnet eller den unge på en institution.

Efter forslaget skal undersøgelsen kunne ske ved anbringelse på institution eller indlæggelse på sygehus, såvel på somatisk som på psykiatrisk afdeling. I sidstnævnte situation forudsættes undersøgelsen at skulle ske på en børne- eller ungdomspsykiatrisk afdeling. Bestemmelsen hjemler adgang til indlæggelse på psykiatrisk afdeling, selv om betingelserne i lov om tvang i psykiatrien ikke er opfyldt. Efter den gældende regel i bistandslovens § 123, stk. 1, nr. 2, er det muligt at iværksætte en anbringelse uden for hjemmet som en anbringelse på en psykiatrisk afdeling. I praksis opstår behovet for ophold på psykiatriske af-

delinger ofte med henblik på en undersøgelse, hvor det kan være nødvendigt at afklare meget komplicerede relationer mellem barnet eller den unge og forældrene.

Indlæggelse til undersøgelse forudsætter tilslutning fra afdelingens overlæge. Kravet om tilslutning fra den behandelende overlæge fremgår ikke direkte af bestemmelsen, idet en sådan tilslutning må forudsættes i almindelighed at skulle foreligge forud for en indlæggelse, hvorfor der ikke findes behov for en særlig lovfæstelse.

Der bliver mulighed for både at lade barnet eller den unge undersøge ambulant og at lade barnet eller den unge døgnindlægge, således at barnet eller den unge må opholde sig på sygehuset eller institutionen, indtil undersøgelsen er tilendebragt. At barnet eller den unge eventuelt kan tage hjem til forældrene om aftenen er ikke en hjemgivelse i lovens forstand, så længe undersøgelsen står på.

Af hensyn til forældrene og barnet eller den unge er der fastsat en frist for undersøgelsens maksimale varighed. Undersøgelsen skal således være afsluttet inden 2 måneder regnet fra afgørelsen om gennemførelsen af undersøgelsen.

Behovet for at kunne iværksætte en undersøgelse kan være så akut, at der må handles hurtigt af hensyn til barnet eller den unge. I *stk. 2* henvises der derfor udtrykkeligt til muligheden for om fornødent at træffe afgørelsen om iværksættelse af en tvangsmæssig undersøgelse efter reglerne om foreløbige beslutninger.

Til § 33.

Bestemmelsen i *stk. 1* erstatter den gældende lovs § 33, stk. 1. Heri fastlægges det materielle kriterium for iværksættelse af *frivillige foranstaltninger*. Som beskrevet i betænkningens kap. 6, afsnit 1 (side 72 ff), har der været kritik af begrebet »tarv« i den gældende lov. Udvalget foreslår, at begrebet tarv erstattes af »væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov for støtte«. Det har for udvalget været afgørende, at ikke ethvert behov skal kunne udløse støtte efter § 33, stk. 2. Dette udtrykkes ved, at det skal være af *væsentlig* betydning og ved, at det skal være af hensyn til et *særligt* behov for støtte. Desuden ligger det forudsætningsvis i henvisningen til *stk. 2*, at vurderingen af, hvad der er væsentligt af hensyn til barnets eller den ungs særlige behov for støtte, relaterer sig til de foranstaltninger, der nævnes i *stk. 2*. Det har dog samtidig været hensigten at udforme kriteriet så bredt, at det ikke afskærer kommunalbestyrelsen fra at yde hjælp, når dette må anses for formålstjenligt ud fra en vurdering